

Din teascul zdrăbirii

Din teascul zdrobirii

Poezii

Cornelia Sărac

Principium, Oradea
2017

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Principium. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Principium, Oradea.

Din teascul zdrobirii

de Cornelia Sărac

Editura Principium este un imprint al SC Casa Cărții srl.

Copyright © 2017 Principium

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259 469 057; 0359 800 761; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SĂRAC, CORNELIA

Din teascul zdrobirii: poezii / Cornelia Sărac. -

Oradea : Princiium, 2017

ISBN 978-606-93424-2-8

821.135.1

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Camelia Luncan

Coperta: Marius Bonce

Cuvânt-înainte

„Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. [...] Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu. De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.” (2 Corinteni 4:8–10 15–16)

Apostolul Pavel, ca unul care a avut parte de o chemare cerească din partea lui Dumnezeu, ne învață că Dumnezeu, în suveranitatea Lui, îngăduie zdrobire în viața noastră, prin tot felul de situații de suferință, pentru ca astfel să avem parte de viața Lui, puterea Lui și autoritatea Lui. Toate acestea, spune Pavel, sunt în folosul nostru, chiar dacă, atunci când suntem zdrobiți, nu înțelegem pe deplin planul și voia lui Dumnezeu. Nici Pavel nu le-a înțeles pe toate, de aceea a exclamat: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33).

Cu siguranță nici sora Cornelia nu a înțeles sensul zdrobirii, atunci când Dumnezeu a îngăduit să treacă prin suferință, dar tot Dumnezeu i-a insuflat noi speranțe și astfel experiențele avute cu Dumnezeu i-au oferit creștere spirituală și maturizare. Trecând prin toate acestea, ea a devenit folositoare în trupul lui Cristos, încurajându-i și pe alții care se află în școala zdrobirii.

Poeziile scrise de sora Cornelia Sărac sunt inspirate din experiența umblării ei cu Dumnezeu și din predicile din care ea primește învățătură.

Asemenea lui Pavel, și ea poate să spună că puterea lui Dumnezeu s-a făcut desăvârșită în slăbiciune și „când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12:9).

Numai prin zdrobire Dumnezeu ne poate folosi în lucrarea Lui spre zidirea Împărăției Sale aici pe pământ.

Vă recomand cu dragă inimă aceste poezii pline de încurajare și de învățătură.

Pastor Nelu Morar

Mulțumiri

Dumnezeu așază lângă noi oameni, care indiferent de circumstanțele vieții, ne sunt alături, ca să împărtășim zâmbetul sau lacrima, eșecul sau biruința.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți cei care, într-un fel sau altul, au stat lângă mine, încurajându-mă și sprijinindu-mă, ca aceste poezii, să poată fi citite de voi, – dragi iubitorii de poezie creștină – picătură cu picătură, „Din teascul zdrobirii”:

Familiei mele, care m-a susținut, m-a înțeles și m-a ajutat:

Nicu, Nico și Simona Sărac, Dana și Cipri Hanga, Tabita, Sorela și Cătălin Merce, Diana Csengerii.

Aceleași mulțumirii Editurii Casa Cărții și fratelui Vasile Gabrian împreună cu toți colaboratorii dânsului, fratelui păstor Nelu Morar, prof. Gabriela Vereș-Major, fraților Dorel și Cătălin Gligan, Dan Ciordaș, Titus Pop și sora Florica și niște surioare scumpe: Lucia Rus, Denisa But, Gina Dejeu.

Tuturor, mulțumiri și răsplătiri cerești!

Fiți binecuvântați, dragii mei!

Cornelia Sărac

Cu El sunt totul

Fără de Tine, Doamne, sunt nimic
Și fără dragostea-Ți, eu nu aș exista,
Doar ea mă-nvață să mă văd mai mic
Iar Tu - Cel mare în viața mea.

Nimic sunt, Doamne, fără Tine
Și, fără Duhul Tău, ce aș fi fost?
Căci lutul care-i plămădit în mine
E-un praf, dar tu i-ai dat un rost.

Știu că nimica fără Tine sunt
Și, fără jertfa Ta, n-aș primi Viață,
De n-ar fi crucea și recele mormânt,
Aș fi și azi un bulgăre de gheață.

Sunt un nimic aicea fără Domnul,
Dacă nu El m-ar fi iubit întâi,
Din carnea răzvrătită-n duhul
S-ar naște un nemernic fără căpătâi.

Aș fi nimica fără Tine-azi eu,
De n-ai fi fost și Tu odată om,
De n-aș fi relegat cu Dumnezeu,
Aș fi eternul neînsemnat atom.

Nimic sunt Tată eu fără de Tine,
Un vas fără valoare, un fiu risipitor,
Dar, într-o zi, din tină și suspine
În brațe m-ai luat, o, Tată iubitor.

Da, sunt nimica fără Tine, Doamne,
Și, viața toată, nimic aș fi rămas,
Dar m-ai săpat în veșnicile-Ți rane
Să știu: aștepți să mă întorc acas'.

De n-ai fi, Doamne, Tu, n-aș fi nimic,
Dar mila ce o ai e-atât de mare
Că m-ai făcut umilu-Ți ucenic
Să spun la toți vestea iertării Tale.

O, Tată, fără Tin' nimic aș fi,
Dar semănat-ai în inimă cuvântul
Care-mi șoptește în viața mea a ști
Că Tu ești pentru mine totul.

Numai cu Tine eu azi totul sunt,
Că, din nimic, Cristos m-a modelat
Și-n glorie, scăpat de acest pământ,
Voi fi în nemurire cu Tine îmbrăcat.

Da, fi-voi una cu Domnul în unire,
Uitând pe totdeauna nimicul ce am fost,
Când eu voi fi mireasă, iar El mire
Voi înțelege-atunci că-s totul în Cristos!

20 aprilie 1999

Măreția lui Iahve

Privesc în jurul meu cu adorare,
Cu ochi de muritor înflăcărat
Și nu pot să nu spun: Ce mare,
Ce minunat e Dumnezeuul care,
Cu un cuvânt, pe toate le-a creat!

Să spui: „Să fie!” și să vezi
Pământul cum ieșea din ape
Și soare, păsări, om, livezi,
Ce poți să spui? Te minunezi
Ce mare-I Domnul peste toate!

Măreț, atotputernic, înălțat
Mai sus de Terra, cer sau rai,
Nu e cuvânt de explicat
În nicio limbă, dialect sofisticat
Ce mare-I Iahve, Adonai!

Ce Nume fără' asemănare,
De ne-nțeles de-un muritor,
E Unic Dumnezeuul care
Trasează mărilor hotare
Și-a dat chiar nume stelelor!

Cu ochii Lui, străbate cerul
Pământu-ntreg și sus, și jos,
În palmă ține universul,
La fulger îi trasează drumul,
Ce mare-I Dumnezeuul nost'!

În bunătatea-I nesfârșită,
Dă ploaie și la răi, și buni,
Al miilea neam binecuvântă
Oștirea cerului îi cântă
Că-I Dumnezeuul cu minuni!

Te-ntrebi azi unde locuiește?
Ai vrea să te ascunzi de El?
La margini de pământ domnește,
Adâncul mării-l stăpânește
Și sus... mai sus de-al treilea cer!

E rege pe un tron înalt,
Pământu-i preșul sub picioare,
E peste tot, ca nimeni alt'
De serafimi înconjurat
Ce-I cântă: Glorie! Onoare!

Bătrânii-n cer își pleacă fruntea
Naintea Lui pân' la pământ,
E Cel ce biruit-a moartea
Și-I viu în veci de veci, e Viața,
El Elohim, de trei ori sfânt!

Dar, când se mânie pe cei răi,
Când El se scoală la dreptate,
Se zguduiesc și munți, și văi,
Din gura Lui țâșnesc vâpăi
Și-un foc ce mistuiește toate.

Pe nori, în vânt călătorește,
Pe heruvimii zburători,
Aprinsa-I față strălucește
Ca soarele când încălzește
În zi toridă, fără nori.

Da, orice ochi Îl va vedea
Și-acela ce n-a vrut să creadă,
Orice genunchi se va pleca
În fața Lui, în ziua grea,
Când va veni cu multă slavă

Să judece întreg pământul,
Că-I Dumnezeu drept și sfânt,
Din fața Lui, fugi-va cerul
Când va veni Iehova-Domnul
Să stăpânească pe pământ

În noul Templu luminat,
Dar nu de lună, nici de soare,
De însuși Mielul înălțat,
Strălucitor, mai minunat
Ca soarele-n amiaza mare!

El este Alfa, Începutul,
Prin El sunt toate... și-nvieri,
El e Omega, e Sfârșitul,
E Rege-al Regilor și Domnul
Mai sus de zei și de puteri!

Și într-o zi, o zi măreață
Când trup de slavă-om căpăta,
Îl vom vedea toți față-n față
Intrând în nesfârșita viață
Și-n veci cu El ne-om bucura.

Îl vom vedea așa cum este
Pe Cel ce-atât L-am adorat,
Cu mâna Lui de Domn și Rege
Cu-atâta dragoste ne-a șterge
Obrazu-n lacrimi udat.

O, cum dorim ziua cea mare
Când pentru veci cu El vom fi
Și-n slavă, glorie și splendoare
Îl vom vedea și-n adorare,
Numai pe El îl vom iubi!

12 octombrie 2014

Ridică-ți privirea

Să nu obosim niciodată
În lupta ce-aici o purtăm,
În ceruri primi-vom răsplată,
Dar haideți să înaintăm.

Să nu stăm pe loc niciun pas,
Mereu să urcăm tot mai sus,
Puțin, doar puțin a rămas
Și-n capăt ne-așteaptă Isus.

De-i greu cu povara să urci,
Adu-o la Domnul și uită de ea;
O mărturie sunt cele trei cruci;
Pe una, chiar El se jertfea.

N-ai cum să plătești răstignirea,
N-ai vorbe să-I poți mulțumi,
Așa mare I-a fost dăruirea
Că El pentru tine acolo muri.

Cum? El? Creator de planete
De galactice lumi și pământ,
Acel ce orbite exacte
Trasat-a c-un singur cuvânt

Să-și lase El slava și cinstea,
Onoarea de Domn suveran
Și blând să accepte o iesle,
O cruce și biciul roman?!

Da, El... Stăpânul ce ține
Cu brațul puternic acest univers,
Acela ce-a fost, ce este, ce vine,
Iehova zice: „Eu te-am ales!

Tot cerul, cu toată splendoarea,
Cu nedescifrata-i lumină,
Tot paradisul, raiul, onoarea
Și îngeri, ce toți Mi se-nchină,

Aș vrea să le-mpart și cu tine
Să uiți tot necazul de-aici,
Aș vrea să domnești lângă Mine
Ferit de dureri, pentru veci.

Eu, Domnul, Stăpân peste toate
Nu vreau fără tin' să domnesc,

De-aceea trecut-am prin moarte
Să știi, omule, ce mult te iubesc.

Cu sfântă, eternă iubire
Ce tu, om, nu poți să-nțelegi,
Un suflet să scot din pierzare
Dau pentru el popoare întregi.

Eu fac și cărare prin apă
Să scapi de vrăjmașii cei răi,
Fac ziduri în fața-ți să cadă
Și dau biruință copiilor Mei.

Pe boltă, creat-am apusul
Ca ochii spre mine să-ndrepti,
În nori, am sădit curcubeul
Sperând ca iubirea-Mi să vezi.

Cunoști tu cărarea luminii?
Al fulgerului drum spre pământ?
Văzut-ai camera zăpezii?
Pătruns-ai al mării adânc?

Poți face tu iarba să crească?
Știi firul de păr număra?
Faci marea-n hotaru-i s-oprească?
Sau pus-ai pe cer o singură stea?

Sunt taine. Tu cauți să pricepi
Și mintea-o frământă zi și noapte,
Dar dragostea-Mi nu o-nțelegi,
Nu vezi că prezent sunt în toate?

Nu vezi că Eu de-nchid mâna
Nu-i om s-o deschidă 'napoi?
La vocea-Mi pornește furtuna
Un strop nu-l oprești din șuvoi!

Eu, Domnul, fac toate acestea,
Nimic pentru Mine nu-i greu!
De ce oare, omule, atunci
Trăiești cum n-ar fi Dumnezeu?

Trăiești ca și când Creatorul
Nu se descoperă-n toate,
Te uită la Soare, vezi vântul
Și-ntreabă: «Cum fost-au create?»

O, om! În juru-ți privește
Natura cu tot ce-i frumos,
Ascultă, de vrei, cum șoptește:
«Al meu creator, e Domnul Cristos!»

O, om! Făptură cerească,
În mâna străpunsă te-am luat
Din tina de jos, pământescă,
Să fii de acum copil de-mpărat!

Ridică-ți, dar, ochii spre Mine
Nu mai privi spre pământ,
El trece, dar tu vei rămâne
Unde vei fi dincol' de mormânt?

Vei fi împreună cu Mine
Pe tron, să domnești nesfârșit?
Sau despărțit vei rămâne
De Domnul ce mult te-a iubit!?

Eu vreau ca să fim împreună
În raiul în care te-aștept,
Copile, întinde-Mi o mână,
Cu drag te voi strânge la piept!"

1 decembrie 2012